

புகழ்வாய்ந்த இந்த எழுத்தாளர் சிலே நாட்டில் பிறந்தவர். ஆனால் புலம் பெயர்ந்து வேறு நாடுகளில் வசிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளானவர்.

சிலே நாட்டில் தேர்தலின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குடியரசுத் தலைவர் சால்வதோர் அயந்தே 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 3 ஆம் தேதி பதவி ஏற்றார். வங்கிகள், பெரும் தொழில் நிறுவனங்கள், தாமிரச் சுரங்கங்கள், அறுபது லட்சம் ஏக்கர் விளைநிலங்கள் இவையாவும் அயந்தே அரசினால் நாட்டுமை ஆக்கப்பட்டதால், “மார்க்ஸியவாதிகளிடம் இருக்கும் அதிகாரத்தை விடவும் அபாயகரமானது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மார்க்ஸியவாதிகளிடம் இருக்கும் அதிகாரம்” என்று சிலே முடிவு கட்டியது.

சிலே நாட்டு ராணுவ அதிகாரிகளில் ‘விசுவாசமான’ சிலரின் உதவியோடு குடியரசுத் தலைவர் அயந்தேவை அதிபர் மாளிகையில் வைத்தே 1973 செப்டம்பர் 11 அன்று சி.ஐ.ஏ. படுகொலை செய்தது. புதிய காலனிகளாக உருமாறிய வளரும் நாடுகளின் வட அமெரிக்க எதிர்ப்பு ‘தொற்றுநோய் போலப் பரவிவிடும்’ என்று ‘பயந்துபோய்’ நாட்டின் குடியரசுத் தலைவரையும், அவரது ஆதரவாளர்களையும், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களையும் படுகொலை செய்துவிட்டு பினோசெத் என்ற வெறி பிடித்த மிருகத்தின் தலைமையில் ராணுவ சர்வாதிகாரத்தை நிறுவியது. ‘கம்யூனிச ஆதரவாளர்கள்’ என்று காரணம் காட்டி அயந்தே அரசின் ஆதரவாளர்களான பல்லாயிரம் இளைஞர்களை கொடூர சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கியது. அவற்றிலிருந்து உயிரோடு மீண்டவர்கள் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் பலவற்றில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

இந்தக் கதையின் ஆசிரியை இசுபெல் அயந்தேவின் நிலையும் அதுதான். வெனிசுவேலாவில் தஞ்சம் புகுந்து கடினமான வாழ்நிலையில் கழித்த நாட்களை அவர் தனது படைப்புகளில் விவரித்திருக்கிறார். இவரைப் போலவே சித்திரவதையும், அவமதிப்பும் எத்தனையோ பேரின் நினைவில் ஆழப்பதிந்து, அன்றாடம் பயத்தையும், விரக்தியையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அண்மையில், பினோசெத் மீதான விசாரணை ஒரு வழியாக நடந்தேறியபோது, ‘எனக்கு வயதாகி விட்டது. இப்போது எனக்கு எதையும் சொல்ல இயலாது, என்று அவர் அப்பாவிபோல நடித்ததை வாசகர்களில் சிலர் தொலைக்காட்சியில் கண்டிருக்கலாம், செய்தித்தாளில் படித்திருக்கலாம்!

இசுபெல் அயந்தே

1. The House of Spirits ((1982)
2. of Love and shadows (1984)
3. Eva Luna (1987)
4. Paula (1994)
5. Daughter of Fortune (1999)
6. City of Beasts (2002)
7. Portrait in sepia
8. Ire's of My soul (2006)
9. My invented Country (2003)
10. Zorro (2005)
11. The sum of our days (2007)
12. Maya's Note book (2011)
13. In the Midst of Winter (2017) ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர்.

உடல் முழுவதையும் வருட விட்டவாறு அசையாமல் கிடந்தாள் அவள். முதுகெலும்பு உட்கழைந்த இடுப்புப் பகுதியில் வேர்வைத் துளிகள் அரும்பியிருந்தன. உடலிலிருந்து தீய்ந்த சர்க்கரைப் பாகின் மணம் வீசியது. ஒரே ஒரு மெல்லிய ஓசை எழுந்தாலும் அது எப்படியோ ஞாபகத்தினுள் புகுந்து இந்த எளிய மனிதன் அருகிருக்கும் இக்கணத்தை நாசமாக்கி தூள் தூளாக்கி விடக்கூடும் என்று அவள்

அஞ்சினாள். பரிபூரண அமைதியில் கிடந்தாள்.

அன்று காலையில் தான் எதேச்சையாகச் சந்தித்தாள். கடந்த கால நினைவுகள் ஏதுமற்ற மற்றொரு மனிதன். கோதுமை நிறக் கூந்தலையும், வெயில் கண்டறிய தோலையும், குறத்தி வளையல்களின் ஓசையையும் கண்டு அவள் பால் ஈர்க்கப்பட்டவன். தெருவில் இலக்கின்றி நடந்தபடி அவளுடன்

வானிலையையும், போக்குவரத்து நெரிசலையும் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினான். இந்த அந்நிய நாட்டில் வாழும் சொந்த நாட்டு மக்களில் பலரைப்போல அவனிடமும் அந்தச் செயற்கையான தன்னம்பிக்கையைக் கண்டான். வருத்தமும் கோபமுமற்ற, குற்றவுணர்ச்சியற்ற, பனிபோன்ற தூய்மையுடன் புத்தகக் கடைகளிலும், பூங்காக்களிலும் அவளுடன் திரிந்தபடி அன்றைய பொழுதை அவன் கழித்தான். இந்தச் சந்திப்பைக் கொண்டாடும் வகையில் காபியைச் சுவைத்தபடிப் பழைய நினைவுகளை அசைபோட்டான். பதினான்கு வயதில் ஒரே நகரத்தின் ஒரே பகுதியில் ஒன்றாக வளர்ந்ததை நினைவிருக்கிறதா? காலணிகளைக் கொள்கொளக்கச் செய்யும் பனி இறங்கும் குளிர்காலங்கள், மெழுகெண்ணை அடுப்புகள், பீச் மரங்கள் பூக்கும் கோடைக்காலங்கள்... இப்போது இவர்கள் அந்நாட்டிற்குச் செல்வது தடை செய்யப்பட்டுவிட்டது... ஒருவேளை தனிமை உணர்வு மேலிட்டதோ? அல்லது எந்தப் பிரச்சனையுமின்றி கலவியில் தன்னை மறக்கும் வாய்ப்பென்று கருதினாளோ? என்ன காரணமோ பொழுது சாயும் வேளையில் இனிமேலும் நடப்பதற்கு எந்தச் சாக்குமில்லை என்றானபோது அவன் கையைப் பற்றி தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய்விட்டான்.

குப்பைத் தொட்டிகள் நிறைந்த சந்தில், அழுக்குப்பிடித்த மஞ்சள்நிற கட்டடம் ஒன்றில் மற்ற புலம் பெயர்ந்த மக்களுடன் தான் அவரும் தங்கியிருந்தார். சின்னஞ்சிறிய அறை. கோடுபோட்ட போர்வையுடன் மெத்தை தரையில் விரித்திருந்தது. செங்கல் அடுக்கி மேலே அட்டைகளை வைத்து உருவாக்கிய அலமாரியில் புத்தகங்கள், சுவரொட்டிகள், நாற்காலியின் மேல் உடுப்புக்கள். மூலையில் ஒரு சிறு பெட்டி. மகிழ்வூட்டும் ஆவலுள்ள சிறு பெண்ணைப்போல எந்த சம்பிரதாயமும் இன்றி அவள் உடைகளைக் களைந்தாள்.

அவனும் அவளை மகிழ்விக்க முனைந்தான். அவளுடவின் மேடு பள்ளங்களில் ஏறி இறங்கி, ரகசிய வழிகளையெல்லாம் கடந்து வந்தான். போர்வை மடிப்புகளின் மேல் குழைந்து கிடந்த அவளை மென்மையான களிமண்ணைப்போல் பிசைந்து தன் வசமாக்கியபோது, அவள் அவனுக்காகத் திறந்து கொடுத்தாள். அப்போது அவன் மௌனமாக, ஓசைப்படாமல்

விலகினான். அவள் சுதாரித்துக் கொண்டாள். அவளை நாடிச் சென்று வயிற்றின்மீது தலைவைத்து வெட்கப்படுபவள் போல முகத்தை மறைத்து செல்லங்கொஞ்சி நாவால் நக்கிக் கொடுத்து உணர்வுகளைத் தூண்டிவிட்டாள். அவனும் சற்று நேரம் கண்களை மூடி அவள் செய்தவற்றை அனுபவித்துத் தன்னை இழக்க முயன்றான். ஆனால் துயரமோ வெட்கமோ தோற்கடித்தபோது அவன் அவளைத் தள்ளி விட்டான்.

இருவரும் மற்றொரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்கள். இப்போது எந்தச் சிக்கலுமில்லை. பகலில் அவர்களை ஒன்றிணைத்த அவசர எதிர்பார்ப்பு காணாமல் போய்விட்டது. இப்போது மெத்தைமேல் எளிதில் உணர்ச்சிக்கு இரையாகும் இரண்டு பேர்... எந்த ஞாபகமுமின்றி பேசப்படாத சொற்கள் உண்டாக்கிய குரூரமான வெற்றிடத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தார்கள். காலையில் சந்தித்தபோது அவர்களிடையே இயல்புக்கு மாறான எந்த எதிர்பார்ப்புமில்லை. எந்தச் சிறப்புத் திட்டமுமில்லை. வெறும் உடனிருப்பும், கொஞ்சம் இன்பமும் மட்டுமே அவர்களின் தேவையாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் ஒன்றிணையும்போது துயரம் சூழ்ந்துவிட்டது. அதற்கொரு சாக்குக் கண்டுபிடித்தாள் அவள். நாம் சோர்ந்து போய்விட்டோம் என்று புன்னகைத்தாள். நேரம் கடத்துவதன் கடைசி முயற்சியாக அவள் முகத்தைக் கையிலெடுத்து கண்ணிமைகளில் முத்தமிட்டாள். கைகோர்த்து நெருக்கமாகப் படுத்துக் கொண்டார்கள். பசுமையான வளமையான இந்த நாட்டில் எதேச்சையாக சந்தித்துக் கொண்டது பற்றியும், எங்கே எத்தனைக்காலம் வாழ்ந்தாலும் என்றென்றும் வெளிநாட்டவராகவே கருதப்படுவது பற்றியும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

விரைவில் உடைகளையணிந்து விடைபெற்றுப் புறப்பட்டுவிட வேண்டும் என்று நினைத்தான். இரவுக் கொடுங்கனவின் ராட்சதச் சிலந்தி அந்தச் சூழலை நாசப்படுத்த அனுமதிக்கக் கூடாதென்று நினைத்தான். ஆனால் பாதுகாப்பற்ற அந்த இளம்பெண்ணின் நண்பனாக இருக்கவும் விரும்பினான். காதலனாக அல்ல, நண்பனாக. எதிர்பார்ப்புகளோ பொறுப்புகளோ இல்லாமல் அமைதியான கணங்களைப் பகிர்ந்து

ஓவியம்: A. செல்வம்

கொள்ளும் நண்பனாக, பயத்தை விலக்க உடனிருப்பவனாக...

அவன் கிளம்பவுமில்லை. அவள் கையை விடவுமில்லை. தனக்கும் அவளுக்குமான கதகதப்பான மென்உணர்வு பெரும் கருணையுணர்வொன்று பொங்கி அவன் கண்களைக் கரித்தது. ஜன்னல்திரை பாய்மரம் போல் உப்பிப் பறந்தபோது, ஜன்னலை மூடுவதற்காக அவள் எழுந்தாள். உடனிருக்கும் ஆவலை, கலவிக்கான ஆவலை இருட்டு மீட்டுத்தருமென்று அவள் நினைத்தாள். ஆனால் அவனுக்கு இருட்டு நல்லதில்லை. தெருவிலிருந்து செவ்வக வடிவில் அறைக்குள் வரும் ஒளி அவனுக்குத் தேவை. இல்லாவிட்டால் அந்த 90 சென்டிமீட்டர் சிறையில் நேரங்காலம் தெரியாமல் ஜூரவேகத்தில் நுரைத்துப் பொங்கும் தன்னுடைய மலக்குவியலினிடையே மீண்டும் வீழ்ந்து கிடக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டு விடும். உன்னைப் பார்க்க வேண்டும், திரையை மூடவேண்டாம் என்று பொய் சொன்னான். அந்த நாசமாய்ப்போன தாகத்தை, முள்கிரீடம் போல தலையில் அழுந்திய கட்டை, ஆழமான குகைகளின் தோற்றத்தை, எண்ணற்ற பேய்களின் தாக்குதலை அவளிடம் சொல்லும் தைரியம் அவனுக்கு வரவில்லை. அதைப்பற்றி அவளிடம் பேச அவனால் முடியவில்லை. பேசத் தொடங்கினால் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவி, இதுவரை பேசப்படாத பலவற்றைப் பேச

வேண்டியதாகிவிடும்.

மறுபடி படுக்கைக்குத் திரும்பியவள், ஏதோ நினைவில் முழுகியவளாக அவன் கைகளை வருடினாள். மெல்லிய வரிகளின்மீது விரல்களை ஓடவிட்டு ஆராய்ந்தாள். கவலைப்படாதே, அது ஒன்றும் தொற்றுநோயல்ல. வெறும் வடுக்கள்தான் என்று சிரிக்க முயன்றபோது அவன் கிட்டத்தட்ட விம்மத் தொடங்கினான். அவனுடைய வேதனை அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவள் உஷாரானாள், கைகள் அசையாமல் நின்றன. அக்கணத்திலேயே அவன், இது ஒரு புதிய காதலின் தொடக்கமல்ல, குறுகிய கால உறவுமல்ல, வெறும் தற்காலிக இடைநிறுத்தம் அப்பழுக்கற்ற சிறியதோர் இடைவேளையன்றி வேறல்ல என்று அவளிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும் அக்கணத்திலேயே அவன், விரைவில் நீ தூங்கியவுடன் கிளம்பிப்போய் விடுவேன் இந்த உறவுக்கு எதிர்காலம் கிடையாது. ரகசிய சைகைகள் கிடையாது. கைகோர்த்து மறுபடியும் தெருக்களில் நடக்க முடியாது. காதலர் விளையாட்டில் பங்கேற்கவும் முடியாது என்று அவளிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவனால் பேச முடியவில்லை. தொண்டையில் முள்போல் எங்கோ புதைந்துவிட்டது அவன் குரல். எங்கோ அடியாழத்தில் முழுகுகிறோம் என்று அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

எதிலாவது சிந்தையைப் பதியவைத்து நழுவப்பார்க்கும் எதார்த்தத்தைப் பற்றிக்கொள்ள முயன்றான். நாற்காலி மேலிருந்த துணிமணி, தரையிலிருந்த புத்தக அடுக்கு, சுவரில் தொங்கிய சிலே நாட்டுப்படம், இந்தக் கரீபிய இரவின் தண்மை, தெருவின் தூரத்து ஓசை எதுவானாலும் சரி... தனக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அப்பெண் உடலில் - அபரிமிதமான கூந்தலும் தீய்ந்த சர்க்கரை மணக்கும் தோலையும் கொண்ட அவளுடலில் கவனத்தைக் குவிக்க முயன்றான். குரலற்றுப்போன அவன் இந்தக் கண்களைக் காப்பாற்ற உதவி செய்யேன் என்று கெஞ்சினான். அவளோ படுக்கையின் மறுமுனையில் துறவிபோல சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவனது நடுக்கத்தையும், பற்களின் தாளத்தையும் முன்கலையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் வெளிறிய முலைகளும், தொப்புளும் கூட அவனை கவனிப்பது போலிருந்தது. ஏற்கெனவே பலமுறை நிகழ்ந்ததுபோலவே இம்முறையும் நிகழ்ந்தது. பாறை முகட்டிலிருந்து

ஆழங்காண முடியாத பள்ளத்தில் நழுவி விழுவதை உணர்ந்து தன் போராட்டத்தைக் கைவிட்டான். கை கால்களின் மீதிருந்த பொருக்குத் தட்டிய காயங்களைத் தடவிப் பார்த்தான். மிருகத்தனமான அடிகள், கிழிந்த தசைநார்கள், பெயரைச் சொல்லும்படி கேட்டு இழிவுப்படுத்திய குரல்கள், அருகில் வைத்து சித்திரவதை செய்யப்பட்ட ஆனாவின் மறக்கவே முடியாத அலறல்கள், முற்றத்தில் கைகளைக்கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டவர்களின் அலறல்கள் எல்லாவற்றையும் மறுபடி கேட்டான்.

என்னவாயிற்று? அடக் கடவுளே, என்ன தவறு நடந்தது? தூரத்திலிருந்து ஆனாவின் குரல் கேள்வியெழுப்பியது. இல்லை... இன்னமும் ஆனா தெற்கேயுள்ள புதைமணலில் அழுந்திக் கிடக்கிறாள். பெயரைச் சொல்லி அழைத்துத் தன்னை உலுக்கி எழுப்பும் நிர்வாணப் பெண்ணை அடையாளம் தெரிவது போலத்தான் தோன்றியது. பாம்பாக நெளியும் சாட்டைகளும், அலையும் கொடிகளும் கொண்ட நிழல் உருவங்களை விட்டு அவனால் விலகிவர இயலவில்லை. குனிந்து உட்கார்ந்து குமட்டலை அடக்கிக்கொள்ள முயன்றான். ஆனாவுக்காகவும் மற்றவர்களுக்காகவும் அழத் தொடங்கினான். மறுபடியும் எங்கிருந்தோ அழைக்கும் அந்தப் பெண் குரல். ஒன்றுமில்லை. என்னைப் பிடித்துக்கொள் என்று கெஞ்சினான். மெதுவாக அவனை நோக்கி நகர்ந்தவள் அவனை அணைத்துக்கொண்டு குழந்தைபோலத் தாலாட்டினாள். நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அழு, எவ்வளவு முடியுமோ அழு என்றபடி அவனை மெத்தையில் மல்லாக்கப் படுக்கை வைத்து, சிலுவையில் அறையப்பட்டவள்போல அவன் மீது படர்ந்தான்.

இருவரும் அப்படியே அசையாமல் ஓராயிரம் ஆண்டுகள் கிடந்தார்கள். பிறகுதான் மருட்டும் தோற்றங்கள் மெல்ல மறைந்து மறுபடி அவன் அந்த அறைக்குத் திரும்பினான். இன்னமும் சீரான ரத்த ஓட்டத்துடன் சுவாசித்துக்கொண்டு உயிரோடிருப்பதை உணர்ந்தான். அந்தப் பெண்ணுடலின் கனத்தை, மார்மீது பதிந்திருந்த அவளின் தலையை, பயத்தால் உறைந்த இரண்டு அனாதைகள் பின்னிப் பிணைந்து கிடப்பதை உணர்ந்தான்.

அந்தக் கணத்தில் எல்லாம் தெரிந்தவள்போல

அவள் பேசத் தொடங்கினாள். ஆசையைவிட, காதலை விட, ஏன் வெறுப்பு, குற்றவுணர்வு, வெறி இவையெல்லாவற்றையும் விட இன்னும் சொல்லப்போனால், நேர்மையை விட பயம் வலிமையானது. பயம் எல்லாவற்றையும் நிர்மூலமாக்கிவிடும்... தன் கழுத்தில் அவளுடைய கண்ணீர் வழிந்தோடுவதை உணர்ந்தான். எல்லாமே முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அடியாழத்தில் மறைந்திருந்த காயத்தை அவன் தொட்டுவிட்டான். தன்மீது பரிதாபப்பட்டு படுக்கைக்கு அழைக்கும் சாதாரணப் பெண் அவளல்ல என்று சூசகமாக அவன் அறிந்துதான் இருந்தான். ஸ்தூலமாக உறைந்த அமைதிக்குப் பின்னால், எங்கும் வியாபித்திருந்த தனிமைக்குப் பின்னால், அந்தக் கர்னலின் கொடுமைக்கும், தான் செய்த கொடுமைக்கும் பின்னால், ஒளிந்து கொண்ட மூடிய பெட்டிக்குப் பின்னால், ஆனா தியாகம் கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் வரிசையாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மற்ற காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட தோழர்களுக்கும் பின்னால் இருந்தது பயம்தான் என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று அவன் உணர்ந்திருந்தான். அவளுக்கு எப்படி எல்லாம் தெரிந்தது?

அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். விளக்கைப் போட உயர்த்திய அவளுடைய கை ஜன்னல் வெளிச்சத்தில் நிழலாகத் தெரிந்தது, விளக்கைப் போட்டுவிட்டு கையிலிருந்த உலோக வளையல்களை ஒவ்வொன்றாக கழற்றி ஓசையெழு படுக்கை மீது போட்டாள். அவளை நோக்கிக் கைகளை நீட்டினாள். முகத்தில் பாதியைக் கூந்தல் மறைத்திருந்தது. அவளுடைய மணிக்கட்டிலும் கூட வெள்ளையாக வடுக்கள் இருந்தன. அவன் ஆடாமல் அசையாமல் அவற்றை உற்றுப்பார்த்த கணம் முடிவற்று நீண்டது... மின்சாரக் கம்பியுடன் பிணைக்கப் பட்ட அவளைக் கண்டதும்... இப்போது அவன் காதலையும் மற்றெல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டான்.

அதன் பிறகு இருவரும் கட்டியணைத்துக் கொண்டு அழுதார்கள். உடன்படிக்கைகளையும் வாக்குகளையும் தடை செய்யப்பட்ட வாக்குறுதிகளையும் நாளைக்கான சத்தியங்களையும் பெரும் ஆர்வத்துடன் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். இறுதியாக, அடியாழத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த ரகசியத்தையும் கூட பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.